

Závěrečná řeč.

Vážená pani predsedníčka senátu, vážený senát, pán prokurátor, vážení obhajcovia, vážená verejnosť. Dovoľte, aby som začal svoju záverečnú reč faktami, ktoré sú nezvratné a ktoré by nemal nik spochybňovať. A to popisom pobytu Ľudmily Cervanovej na večierku dňa 9.7.1976 v Unic Clube v Mlynskej doline, ktorý podrobne zmapovali priatelia a spolužiaci Cervanovej, známi, ako aj nestranní svedkovia, pár dní po únose Cervanovej, keď mali spomienky v čerstvej pamäti.

Spolužiak Cervanovej, Igor Blažko /č.l.1195/ prišiel pribl. po 20.30 hod. na jej izbu opýtať sa, či nemá jeden voľný lístok na večierok. Ona mu vstupenku dala a spolu išli na večierok. Keď vstúpili do klubu, ich vstup si všimol kamarát Cervanovej, Pavel Komora /č.l.1210/. Tento postrehol že oslovila spolupríchodiaceho ako „Igor“ a videl, že sa oprela o kryt radiátora pri okne za jedným stolom, pri ktorom sedelo ešte asi šesť osôb. Igor Blažko si s Cervanovou sadol ku stolu kde, sedeli spolužiaci Klička, Vereš, Eva Hlaváčová a ešte nejaké tri dievčatá. Ku stolu sa pridružil spolužiak Milan Babulic aj so svojou kamarátkou Danou Janigovou. Cervanová im pri stole povedala, že musí cestovať o 24.00 hod. rýchlikom do Košíc, kde ju bude čakať jej priateľ.

Pavel Komora požiadal Cervanovú o tanec. Po odtancovaní jedného kola si išli spolu sadnúť von na zábradlie pri bočný vchod k átriovým domkom, kde spolu debatovali. Tiež mu povedala, že cestuje do Košíc. Keď sa vrátili, spolu tancovali ešte jedno kolo a keď skončilo, Cervanová mu povedala, že už musí ísť. Rozlúčil sa s ňou okolo 22.30 – 22.45 hod. Počas tanca, aj počas doby keď bol s ňou pri vchode vonku, nikto sa nesnažil aby s ňou nadviazal rozhovor. Túto okolnosť si všimli aj ostatní spolužiaci Cervanovej. Blažko, Klička, Hlaváčová, Yveta Kissová, ktorí Komoru opísali ako neznámeho mladíka, vysokého okolo 175 - 180 cm, so špinavo blond vlasmi siahajúcimi až po plecia. Spomenutí spolužiaci svorne vypovedali, že okolo 22,30 sa Cervanová vrátila ku stolu, vzala si zo stola občiansky preukaz a rozlúčila sa. Juraj Klička sa jej ponúkol, že ju odprevadí, čo ona odmietla. Kľudná a v dobrej nálade od nich odišla o čom vypovedal aj svedok Blažko.

Svedkovia ďalej potvrdili, že okrem Komoru sa nikto nesnažil nadviazať známosť s Cervanovou, alebo naopak, o čom vypovedala aj svedkyňa Hlaváčová. Taktiež si nik nevšimol nejaký incident v súvislosti s Cervanovou.

Ludmila Cervanová si zrejme po odchode z večierku išla pre cestovnú tašku. Jej pohyb znovu opisuje svedok Alexander Nikolaj Kozák /č.l. 1184/, ktorý videl, ako Cervanová okolo 23.00 hod. vychádzala zo svojej izby, presnejšie bunky č. 647 a niesla cestovnú tašku. Tašku jej pomohol odniesť po schodišti až do vestibulu, kde si ju pri novinovom stánku vzala do ruky. Keď sa jej ponúkol že ju odprevadí až po zastávku, odmietla a povedala, že by sa jej smiali, keby ju videli, že ju odprevádzajú. Pýtam sa, kto ju nemal vidieť? Prečo nechcela, aby ju išli odprevadiť solužiaci Klička a neskôr Kozák?

Kozák odovzdal Cervanovej tašku pri novinovom stánku a nevšimol si, že by Cervanovú niekto čakal. Svedok Kozák, tak isto ako aj ostatní svedkovia, ktorých som už uviedol, nevidel žiaden incident. Mám na mysli incident s Urbánkom, pri ktorom som mu mal dať kvôli Cervanovej facku a dot'ahovať sa s ním vo vestibule o tašku.

Cervanová si vzala od Kozáka tašku a z internátu vyšla sama. V čase, keď Cervanová vychádzala z internátu, sedeli na zábradlí pred internátom svedkovia Vanko, Veľký a Mrazko. Ešte pred vyjdením Cervanovej z internátu svedok Vanko /č.l.1380/ videl výjsť dve dievčatá, ktoré išli na vrchné parkovisko. Potom videl výjsť z internátu dievča, ktoré malo v ruke cestovnú tašku. Na otázku pani predsedníčky senátu, či si všimol, že by bola dievčina niekým odprevádzaná, upresnil, že vtedy išla určite sama.

Svedok Marián Krajčí /č.l. 1390/ videl ako na parkovisku stálo neosvetlené auto otočené prednou časťou smerom k internátu. Na pravej strane boli otvorené predné dvere a na sedadle pre vodiča niekto sedel. Pri pravých predných dverách stál jeden muž, vysoký asi 175 cm s gaštanovými vlasmi dlhými po ramená, otočený tvárou k internátu. Vo vzdialenosti od neho asi 1 meter od uvedeného vozidla stáli ešte dvaja chlapi, s ktorými sa muž rozprával. Keď skončil rozhovor, nohou potisol stojace vozidlo a bez osvetlenia odchádzali smerom z internátu. V aute videl sedieť len dve osoby a to v predu.

Dievčatá, ktoré videl Vanko vychádzať z internátu, boli svedkyne Mlynarčíková a Kováčová-Prieložná. Svedkyne išli na parkovisko na malú potrebu. Nejaký čas sa tam zdržali a keď sa vracali po príjazdovej ceste k internátu, predbehlo ich neosvetlené vozidlo tak, že museli uskočiť. Kováčová-Prieložná videla, že jeden mladší muž sedel vedľa vodiča a mal stiahnuté okno na dverách. Hlavu mal vyklonenú a mal tmavšie dlhšie vlasy.

Ani svedkovia Veľký, Vanko, Mrazko, ani svedkyne Mlynarčíková a Kováčová-Prieložná, dievčatá, ktoré išli na parkovisko si nevšimli, že by v tom čase vyšla z internátu väčšia skupina ľudí. Väčšiu skupinu myslím osem až desať ľudí. Kováčová-Prieložná mala skôr dojem, že osoby v neosvetlenom aute museli sedieť dlhší čas.

Po krátkom čase svedkyne Mlynarčíková a Kováčová-Prieložná videli, že asi v dvojtretinovej vzdialenosti smerom od internátu k autobusovej zastávke stojí uvedené osobné auto, ktoré malo vypnutý motor. Svetili mu iba zadné svetlá. Na vozidle boli otvorené pravé predné a pravé zadné dvere. Pri zadných dverách stálo tvárou k vozidlu neznáme dievča a za každú ruku ju držal jeden muž. Dievča sa oháňalo taškou a kričalo o pomoc. Muži ju násilím vtiahli do auta a jeden z mužov si sadol k šoférovi a druhý ako posledný na zadné sedadlo. Svedkyňa Mlynarčíková pripúšťa, že ten muž na zadnom sedadle mohol byť vodič vozidla /č.l.1415/. Svedkyňa Kováčová-Prieložná na otázku KP, či vie udať počet osôb v aute, uviedla, že videla jednu osobu a ďalšiu keď vyskočila z auta. Auto potom vyplo svetlá a bez motora sa pohlo smerom k autobusovej zastávke.

Túto udalosť opisuje aj svedok Lazový, ktorý v tom čase fajčil na balkóne internátu. Osoby nevidel, len počul krik a dupot. Uviedol však, že vozidlo malo vodorovné obdĺžnikové zadné svetlá. Že uvedené vozidlo malo vodorovné obdĺžnikové zadné svetlá, potvrdila aj svedkyňa Bublincová Anna a vyšetrovací pokus. Tieto výpovede, ako aj pokus vyvracajú neskoršiu verziu že auto únoscov bolo Brázdove auto Poľský Fiat, ktorý má zvislé obdĺžnikové zadné svetlá. Okrem toho aj farba Brázdovho auta sa nezhoduje s vyšetrovacím pokusom.

Po odchode auta na mieste únosu nik nezostal, ani sa nevracal smerom k internátu. Svedok Lazový 13.7.1976 na č.l. 1440 uvádza, že po odchode vozidla tam nikto nezostal. Svedkyne Mlynarčíková a Kováčová-Prieložná uvádzajú, že dievča vtiahli do vozidla len dve osoby a auto potom odišlo. Kováčová-Prieložná na moju otázku uvádza, že okrem troch mládencov na zábradlí nikoho iného nevidela. Vanko, Veľký a Mrazko tiež nespomínali, že by sa okrem Mlynarčíkovej a Kováčovej-Prieložnej niekto vracal k internátu.

Uviedol som 15-tich svedkov. Svedkov, ktorí prvýkrát vypovedali v roku 1976, niekoľko dní po únose v čase, keď mali udalosti v čerstvej pamäti. Mnohí z nich vypovedali aj pred týmto senátom. A vypovedali zhodne ako v roku 1976, aj keď si s odstupom času už toho toľko nepamätali. Takýchto svedkov je viac, no ich výpovede sú len doplňujúce.

Tieto výpovede presne zmapovali to, čo sa odohralo dňa 9.7.1976 na internáte Ľ. Štúra. Nie je mi však jasné, prečo sa v nich nespomína obťažovanie Cervanovej, ťahanie ju do tanca, incident s Urbánkom či už na parkete, alebo vo vestibule, alebo odprevádzanie Cervanovej Urbánkom až po zastávku autobusu a jeho následný návrat na internát. Nespomína sa to preto, lebo sa takéto skutočnosti nikdy nestali. Svedok Urbánek vypovedal, že odprevadil Cervanovú až k zástavke autobusu, kde mal byť uskutočnený únos. Túto skutočnosť vyvrátil aj vyšetrovací pokus, pri ktorom sa preukázalo, že sa táto skutočnosť vzhľadom na miesto činu a tvar miesta činu takto nemohla odhrať.

Tieto skutočnosti, ktoré popisuje svedok Urbánek sa začali produkovať až v rokoch 1978 – 79 v hlave vyšetrovateľa Pálku a jeho operatívnej skupiny, keď potreboval vyriešiť prípad a nájsť za každú cenu páchatel'ov.

V roku 1990 pred senátom NS ČSFR v Prahe Eduard Pálka vypovedal, že prípadom Cervanová ho poveril gen.Paty. Hlásenie podával námestníkovi federálneho ministra vnútra Pješčákovi.

Ako prvú začal Pálka vyťažovať Benovú niekedy začiatkom roku 1978. V apríli 1978 začal byť vyťažovaný Andrášik a Čerman. Niekedy v rokoch 1979 – 80 začali byť vyťažovaní Vozárová, Urbánek a Škrobánek. Hlavne z výpovedí svedkov Vozárovej, Benovej a Škrobánka je potvrdené, akým nátlakom pri týchto výsluchoch boli vystavení. Nespočetne mnoho krát ich predviedli, niekedy ich zadržali do cely predbežného zadržania a opakovane ich vypočúvali pokiaľ nedostali od nich takú výpoveď, akú chceli. Benová potratila. Vozárová viac krát vracala. Svedok Škrobánek vypovedal, že asi 3-5 dní po únose Cervanovej dostali všetci účastníci večierku od vyšetrovateľov čisté papiere a mali napísať mená všetkých, koho na zábave videli. Moju prítomnosť neuviedol. Poznala ma ako spolužiaka o ročník vyššieho na strednej škole a pritom ja som mal pár dní predtým vyfackať kvôli Cervanovej jeho spolužiaka Urbánka. Moju prítomnosť začal spomínať zhruba po 3 rokoch, teda niekedy v roku 1979. Na strane 23 zápisnice z HP svedok hovorí, že tak sa do našej skupiny dostal aj Lachmann, ktorého v živote nevidel, Čerman, ktorého nepoznal, Brázda, ktorého nikdy predtým nevidel. Pokiaľ si neosvojil mená, ktoré bolo treba dostať do zápisnice, boli mu sústavne podkladané. Pokiaľ tam tie mená nedostal, tak mu tú zápisnicu vlastne nedali podpísať /jeho slová/.

Pýtam sa. Kde sú tie zápisnice z rokov 1978 – 79 o ktorých hovorí Škrobánek, ale aj Benová, Vozárová, Andrášik, Tokár a iní? Prečo nie sú priložené k spisu? Asi by presne zdokumentovali akým spôsobom bol vyprodukovaný tento tzv. „zločin“.

Benová sa zlomila, zlomili sa aj Vozárová, Urbánek, Škrobánek, Okenka, Varga. Všetci boli tlačení do pozície, že v prípade nespolupráce môžu byť postavení do polohy obvinených oni. Túto skutočnosť potvrdil pred senátom NS ČSFR v Prahe Pálka, keď vypovedal, že každý kto nechcel „spolupracovať“ bol pre neho podozrivý.

Keď ma dňa 15.6.1981 ráno zadržali, bol už celý prípad vykonštruovaný. Existuje magnetofónový záznam zo 16.4.1980, ktorý bola prehraný na procese s Vozárovou v roku 1982, kde sa Vozárová „doznala“. Pálka na ňu kričí a Vozárová plače. Prečo sme boli zadržaní až rok a dva mesiace potom? Pretože bolo treba ešte doladiť Urbánka, Škrobánka, Vargu a Okenku.

Zadržali ma deň po mojich promóciách, pondelok o 5.30 ráno. Týmto dňom a hodinou sa uznesením o vzatí do väzby začala započítavať moja väzba. Uznesenie o zadržaní podozrivej osoby je napísané o 6.30. Vyšetrovatelia zámerne so mnou nenadviazali styk pred mojim zadržaním. Keby to spravili, bol by som už vtedy vypovedal kde som v júli 1976 bol, s kým som bol a čo som robil. Mne ale nedali čas sa rozpomenúť. Od pol siedmej ráno do ôsmej večer ma sústavne vyťažovali. Celý deň a ešte aj do obeda druhého dňa som tvrdil, že som 9.7.1976 v Bratislave nebol.

Podobne ako Škrobánkovi, Benovej, Vargovi a iným mi bola podkladaná v hrubých rysoch celá vymyslená verzia. Dozvedel som sa, že som mal ísť s Brázdou a nejakým dievčaťom 9.7.1976 ráno do Bratislavy Brázdovým autom. Potom sme mali nakúpiť víno, ísť na diskotéku do Unic klubu, kde mal byť Andrášik s Čermanom a nejakými francúzskami. Tie mali tancovať bosé. Potom sme mali uniesť nejaké dievča, ísť s ňou niekde na privát, liať do nej víno, znásilniť ju a keď sa vyhrážala že nás udá, ísť ju utopiť. Pri tom mala byť s nami aj Vozárová.

Týmito nezmyslami ma takzvané usvedčovali po celý čas. Nezabudli mi viac krát pripomenúť, že darmo zapieram, že Brázda, Andrášik a Čerman sú už tiež zavretí. Nešlo mi to do hlavy a bol som v strašnom duševnom stave. Bol to strašný šok. Jeden deň promócie, plný elánu a plánov do budúcnosti a v ďalšie dni takéto peklo. Bolo to dobre načasované. Vedel som, že neprestanú, pokiaľ im nepoviem čo chcú. Systematickým psychologickým aj fyzickým nátlakom ma nakoniec zlomili.

Začal som opakovať tie nezmysly, ktorými ma krmili po celý čas. Keď chceli odo mňa podrobnosti, musel som si vymýšľať. Keby bola moja výpoveď spontánna ako neskôr tvrdili, prečo som uviedol, že z Nitry do Bratislavy v Brázdovom aute cestovali aj Čerman s Andrášikom, ktorí boli dokázateľne v Bratislave v práci? Keď sa to nehodilo, uviedol som Piačeka, ktorého som videl vo fotoalbeume, a ktorý bol v tom čase v Bulharsku.

Keď nie čerešne, tak hrušky. Privát na ktorý sme mali ísť s poškodenou Cervanovou, som umiestnil namiesto Prievozu pod Slavín. Nikto mi totiž o Varínskej ulici nepovedal. Asi v tom zhone zabudli. Keď som mal popísať miesto vraždy, uviedol som jazerá pri Senci. Tak som si to zapamätal z počutia. Oni z toho urobili termálne jazierko v Kráľovej pri Senci. Dostal som otázku: „Lenže mŕtvola bola nájdená v potoku Čierna voda, tak ste ju museli prenášať“. Tak som povedal vyšetrovateľom, že sme ju penášali. Mne to vtedy už bolo jedno aký nezmysel poviem. Neveril som, že tieto výmysly niekto zhltnie. To som ale ešte nevedel, čo sa stane.

Pôvodné vzorky vody odobraté z potoka Čierna Voda, ktoré dokazovali že mŕtvola bla utopená v tomto potoku zmizli. Nikdy by som sa nedozvedel, že tie vzorky sedeli s miestom nálezu mŕtvol, keby mi to nepovedal môj bývalý vyšetrovateľ Gerbel pri uzatváraní spisov. On sa vlastne preriekol. Na HP pred týmto senátom pripustil, že je možné, že so mnou o vzorkách hovoril. /č.l. 56/. Prečo museli tie vzorky zmiznúť? Preto, aby sa mohlo neskôr tvrdiť, že vyšetrovatelia sa o mieste utopenia dozvedeli až odo mňa. Ale veď toto je nezmysel. My sme mali poškodenú Cervanovú utopiť v termálnom jazierku na kraji dediny. Potom sme ju mali preniesť do potoka Čierna Voda. Potom sme mali nasadnúť do auta a ísť do stredu dediny, vyložiť veci mŕtvol spolu so zvyškom šnúry, ktorou mala zviazané ruky na smetisko blízko miesta, kde bola nájdená mŕtvola. My sme proste vedeli, že mŕtvola dopláva k svojim veciam. Takýmito nezmyslami v štruktúre vyšetrovania sa nik nezapodieval. Jediné dôležité bolo, že som sa priznal. Nik sa nepozastavil ani nad tým, prečo som vo svojej tzv. „spontánnej“ výpovedi neuviedol ani ďalších spoluobžalovaných Lachmana, Dúbravického a Beďača. Vtedy totiž ešte neexistovali. Ich údel ešte len mal prísť.

Po štyroch dňoch neustáleho psychického tlaku a teroru ma potom predviedli pred prokurátora Majerhofera. Predviedli ma tam v neskorých odpoľudňajších hodinách asi takto. „Viete, už Vás predvedieme len pred prokurátora, ktorý je náhodou vo vedľajšej miestnosti, tam mu to len rýchlo zopakujete a už Vám dáme pokoj“. Aj sa tak stalo. Postup výpovede pred prokurátorom vôbec nebol v súlade so zákonom. Nebol som poučený, čo dokazuje aj prehratý magnetofónový záznam. Prokurátor mi povedal, že je už dosť hodín, že sekretárka nie je z Bratislavy a bude mať problémy so spojom domov a aj ja budem mať skôr pokoj keď to nahráme na magnetofónovú pásku. Ona že to potom prepíše. Vôbec Vám nemusím vysvetľovať, že od môjho zadržania som ešte nevidel môjho obhajcu. Viete čo po tých štyroch dňoch pre mňa znamenalo slovo pokoj? Každá otázka, každý úder

písacieho stroja, každé slovo ma bolelo. Oči ma pálili od únavy. Chorobne som pociťoval len jedno. Mať pokoj!

Tak som mu do tej mašiny nadiktoval, čo sa odo mňa žiadalo. Vôbec mu nevadilo, že som hovoril o 16-om júli namiesto o 9-om, že v aute so mnou do Bratislavy cestoval Piaček, že sme boli na diskotéke namiesto v Mlynskej doline v Horskom parku, ani to, že sme na priváte boli pod Slavínom a nie v Prievoze. Keby som aj vedel ako tá páska bude neskôr zneužitá, aj tak by som sa tomu nedokázal brániť. Myslím, že som u Majerhofera nič nepodpisoval.

Chcel by som sa týmto ospravedlniť všetkým mojim spoluobžalovaným, že som im nie z vlastnej vôle a po nátlakom svojou výpoveďou spôsobil toľké utrpenie, následky ktorého znášame podnes. Prepáčte.

V neskorých hodinách ma odviezli do Trenčína. Keď som sa ako tak zotavil, konečne som mohol rozmýšľať, čo sa stalo. Mal som čas a začal som sa rozpamätávať, čo som v júli 1976 robil. Kalendár, ktorý som si vyhotovil, aj poznámky sú uložené v spise. Vychádzal som z dátumu môjho sobáša. Keďže to bolo mesiac pred únosom, spomenul som si.

Prvý krát prišli za mnou vyšetrovatelia do Trenčína po 12-tich dňoch 30.6.1981 a vtedy som prvý krát uvidel môjho obhajcu Dr.Bereseckého. Vtedy som tie nezmysly čo som vyprodukoval odvolal a udal som mená a adresy svedkov, ktorí mohli potvrdiť moju nevinu. Ešte raz podčiarkujem, že to bolo 30.6.1981. Mojich svedkov totiž prvý krát vypočuli až 20.10.1981, teda skoro po štyroch mesiacoch! Prečo po tak dlhej dobe, k tomu sa dostanem o chvíľu.

Môj advokát dal vtedy zaprotokolovať do zápisnice, že žiada aby bol predvolaný ku každému vyšetrovaciemu úkonu. Bol predvolaný ešte o dva dni - 2.7.1981. Po výsluchu požiadal obhajca vyšetrovateľa o rozhovor so mnou v ich prítomnosti s tým, že mi chce dať právne ponaučenie. Bolo mu to zamietnuté. Zápis sa nachádza v spise. Kde by sme prišli k tomu, aby sme mali Kocúra právne poučeného, čo sa smie a čo sa nesmie? Myslím, že nik nepochybuje o tom, že tým boli porušené moje základné práva. Nie prvý a nie posledný krát.

Po tomto výsluchu ku mne nebol môj obhajca 3 týždne pripustený. O to častejšie chodili vyšetrovatelia. Nepotrebovali výpovede mojich svedkov. Pre nich to bola blbosť, že vraj mi nič nepotvrdili. Ani nemohli, keď ich nevypočuli. Potrebovali, aby som sa vrátil k svojim pôvodným výpoveďiam. Tentokrát však zmenili taktiku. Tvrdili mi, že moje priznanie k činu už existuje a že Brázda, Andrášik a Čerman sa priznali. V tom čase ešte

každý z nich popieral svoju účasť na tomto trestnom čine. Vraj, že celú vinu zvaľujú na mňa. Vraj mám výhodu, že som sa priznal prvý a teraz keď som to odvolal, nebudem sa môcť brániť. Oni ma usvedčia, dostanú sa na slobodu a ja dostanem trest smrti. Keď som sa bránil odvolaním sa na mojich svedkov, oni ma presviedčali, že žiadni svedkovia neexistujú, pretože nič nepotvrdili. Najhoršie na tom bolo, že som sa nemal o tom s kým rozprávať. Mal som na cele totiž konfidenta, ktorý mi tvrdil to isté. Keď som sa bránil odvolávaním sa na spravodlivosť, ubezpečoval ma ako krásne budem visieť, ak sa neumúdrim a nezačnem to zvaľovať na Andrášika. Tu som sa po druhý krát dostal do strašnej psychickej situácie a tlaku. Na jednej strane som vedel, že som nič nespravil, na druhej som to nevedel dokázať. Po celých 24 hodín som to mal na tanieri, či už zo strany vyšetrovateľov, alebo spoluväzňa. Tá bezmocnosť ma privádzala k psychickému zrúteniu. Začal som pomaly ale isto veriť, že ak nepristúpim na ich hru, budem obesený. Nakoniec ma presvedčili.

Dňa 21.7.1981 prišiel za mnou ráno vyšetrovateľ Gerbel, veľmi nahnevaný a začal ma tlačiť. Že už má toho dost, že je za mnou posledný krát a keď nezmením výpoveď, viac už nepríde. Uvidíme sa vraj až na súde a pred šibenicou. Ten výsluch trval celé doobeda a nie je z neho zápisnica. Usvedčoval ma výpoveďami Andrášika, Brázdu a Čermana, ktoré vtedy ešte neexistovali. Dôvodil mi, že sa môžem ešte zachrániť, keď začnem vypovedať. Uveril som mu. Povedal mi, že poobede zavolajú advokáta a spíšu zápisnicu. Nech sa neopovážim pred advokátom strečkovať, lebo sa splní to, že ma obesia. Bol som tak vystrašený a zničený, že som to nemal v úmysle. Poobede prišli najprv bez advokáta a až keď sa presvedčili že som ochotný znovu vypovedať, dali ho zavolať. V zápisnici stojí: „Konštatuje sa, že k výsluchu prišiel obhajca obvineného, Dr. Beresecký, ktorý sa dostavil neskôr“.

Dnes už viem, že Dr. Beresecký bol v ten deň v Trenčíne už od rána. Čakal pred väznicou pol dňa, pokiaľ poňho neposlali. Svedok Gerbel pred týmto senátom potvrdil, že dva krát nepripustil ku mne obhajcu. Ja ale viem, že to bolo viac krát. A nebolo to z dôvodov podozrenia z vynášania motákov. Dôvody som opísal teraz. Týmto bolo hrubo porušené moje právo na obhajcu.

Od tohoto výsluchu po ďalšiu zmenu vo výpovedi ubehli 3 mesiace. Počas nich som mal 17 výsluchov a vyšetrovacích úkonov. Môj obhajca bol prítomný pri dvoch. Z piatich nebola spísaná zápisnica.

Chcel by som sa zastaviť pri tých výsluchoch bez zápisnice. Keďže Piaček nemohol ísť so mnou do Bratislavy, musel som vo výpovediach zmeniť osádku auta. Taktiež sa zo

Slavína musel stať Prievoz a hlavne sa obvinenými postupne stávali Lachmann, Beďač a Dúbravický. Tých som tiež musel pribrať do svojich výpovedí.

Boli to výsluchy plné brutality, zastrášovania a hlavne mi nikdy nezabudli pripomínať trest smrti ak odskočím od svojich výpovedí. Stále som bol na cele s tým istým človekom, ktorý ma v týchto tvrdeniach výdatne podporoval. Už som spomínal, že môj obhajca bol v tomto období prítomný iba pri dvoch výsluchoch a ja som bol tak dôkladne poučený čo smiem a čo nesmiem, že som sa pred ním neodvážil ani ceknúť.

Dňa 20.10.1981 boli konečne vypočutí svedkovia mojej obhajoby a napriek nezákonnostiam, vyhrážkam a zastrášovaniu pri ich výsluchoch sa ukázalo, že som mal pravdu. Čo teraz? Bolo s tým treba niečo robiť.

Dňa 23.10.1981 nasledoval ďalší výsluch bez zápisnice. Vtedy sa mi začali vyhrážať, že mi zavrú sestru, lebo vraj nahovára svedkov a organizuje moju obhajobu. Chceli odo mňa, aby som neutralizoval výpovede mojich svedkov vyhlásením, že pokiaľ sa aj oni boli kúpať, ja som s nimi nebol, lebo som bol v Bratislave. Ja som v tom čase bol absolútne izolovaný. Nevedel som čo kto vypovedá a ich uistenie, že mi zavrú sestru som bral úplne vážne. Keďže som sa s advokátom nemohol rozprávať, rozhodol som sa v zúfalstve, že mu napíšem moták, v ktorom mu všetko opíšem a pri najbližšej príležitosti sa mu ho pokúsím odovzdať. Bol to prvý a posledný moták, ktorý som napísal vo väzbe.

Najbližšia príležitosť prišla 29.10.1981. Vtedy prišiel k výsluchu okrem obhajcu aj prokurátor Dr. Majerhofer. Je zaujímavé, že po dlhom čase som mal pri výsluchu obhajcu a dokonca aj prokurátora. Od konfrontácií som žiadneho nevidel.

Počuli sme tu viac krát, že pri každom priznaní musel byť prokurátor. Zrejme počítali s tým, že si odpíšem svedkov vyhlásením, ktoré mal zabezpečiť ten výsluch z 23.10.1981. No ja som ďalej už nemohol. Odovzdal som moták nie ohajcovi, ale priamo prokurátorovi. Z toho dôvodu musel potom môj vyšetrovateľ urobiť dodatočne úradný záznam o rozhovore z 23.10.1981. Keď si všimnete, je na ňom podpísaný len on. Môj podpis tam nie je.

Žiadne iné motáky neexistovali. Taktiež je fiktívny nejaký proces s Dr.Lašmanom. Neexistuje v spise žiadna zápisnica o tom, že by sme ja, alebo môj obhajca pre niečo takéto boli vypočúvaní. Ani neexistuje úradný záznam, že by môj obhajca nebol pripustený k výsluchu z dôvodu podozrenia z vynášania motákov. Toto tvrdenie má vnieť len pochybnosti o hodnovernosti mojich svedkov. Vo všetkých zápisniciach z výsluchov je záznam že môj obhajca bol oboznámený o tom, že bude výsluch, ale sa nedostavil. Zoznam výsluchov predkladám v prílohe k záverečnej reči.

Po výsluchu z 29.10.1981 do uzavretia spisov som mal ešte dva výsluchy bez prítomnosti obhajcu, no už som mal relatívne pokoj.

Chcem povedať, že existuje úradný záznam o tom, že dňa 9.7.1976 som bol do 15.30 hod. v robote. Svedok Halachy dňa 27.7.1981 vo výpovedi svedka uviedol nasledovné, citujem: „Na smenovke je moje písmo. Ak by som sa prísne držal tohto záznamu, potom by to znamenalo, že toho dňa Kocúr pracoval“. Na to dostal otázku: „Vyšetovaním bolo zistené z viacerých výpovedí, že Kocúr dňa 9.7.1976 od dopoludňajších hodín a celé odpoľudnie bol prítomný v Bratislave a nemohol preto byť na pracovisku a pracovať. Vysvetlite tento rozpor!“ Na to svedok odpovedal: „Môžem vysloviť len domnienku, že pravdepodobne sa bol Kocúr u nás v robote len ukázať...“. Je to jasné navádzanie svedka. Neskôr som sa s Halachym stretol a môžem vám povedať, že dodnes má traumu z tohto výsluchu.

Na HP pred senátom Dr.Vlčeka, aj pred týmto senátom, vypovedal ďalší svedok, Tarko. Vypovedal, že on písal smenovky, režim bol prísny a musel som sa zdržiavať na pracovisku. Vedúci Halachy nič netoleroval, a ak mám na smenovke napísané 8,5 hodín, tak som v robote bol.

Keď som sa bránil, že som bol v robote, tak mi vyšetrovatelia povedali: „ Sú len dva prípady kedy by ste mali alibi. A to keby ste bol mŕtvy, alebo v base. Aj zo zahraničia ste sa mohol vrátiť, spáchať trestný čin a vrátiť sa späť. Tak nešpekulujte“.

Okrem toho, že mám nesporný dôkaz, že som bol v robote do 15.30, výpovede svedkov Dagmar Luprichovej, Michala Lupricha, Jozefa Daňu, Dagmar Daňovej, Františka Daňu a Jozefa Šubu bez všetkých pochybností potvrdzujú, že som bol dňa 9.7.1976 v ich prítomnosti celý večer, noc aj nasledujúci deň na štrkoviskách v Ivánke pri Nitre. Že sa to dá bez pochybností dokázať, mi pomohlo počasie. Z meteorologických záznamov tej doby je preukázané, že okolo 19-tej hodiny v júli 1976 pršalo len 9. júla. O tej búrke hovoria všetci. Aj o tom ako sme zmokli, zablatili sa a kúpali sa oblečení, aby sme sa očistili. Hovoria aj o tom, ako Šubovi obhoreli topánky a Františkovi Daňovi plavky na zadku. Ale hovoria aj o tom, že som tam bol aj ja. Všetci nazývajú Jozefa Šubu Ploso, pretože ho dobre nepoznali. A Šuba pred týmto senátom vypovedal, jeho kamarát som bol ja, ostatných moc nepoznal a keď tam bol on, bol som tam určite aj ja, pretože ho nemal kto iný pozvať.

Neexistuje a nikdy neexistoval žiaden priamy dôkaz, ktorý by ma spájal z vraždou Ľudmily Cernanovej. Všetky boli vyprodukované v rokoch 1978 – 1980 na pochybných výpovediach svedkov, ktorí ich poväčšine odvolali až na Urbánka. Že to bolo produkované

za účelom nášho odsúdenia jasne vidieť z výpovedi svedkyne Kováčovej-Prieložnej z HP z roku 1982. Keďže som mal silné alibi, bolo ma treba usvedčiť aj inak. Tak ma po 5-tich rokoch opoznala. Najzaujímavejšie je, že pred týmto senátom tvrdila, že ma opoznala vo fotoalbe už v roku 1976. Potom nechápem, prečo najprv zavreli Hrmu. Keď im na HP v roku 1982 vybuchla Vozárová, vyprodukovali pachové stopy. Môj pach sa totiž našiel na rifliach poškodenej, ktoré z osobných vecí Cervanovej odobral z internátu dňa 15.7.1976 npor. Havlík. /č.l. 1810/.

Prehlasujem, že som nikdy Ľudmilu Cervanovú nevidel, nestretol a ani som s ňou neprišiel do styku. V Bratislave som dňa 9.7.1976 nebol.

Výpovede očitých svedkov, ktorými som začal túto záverečnú reč jasne dokazujú ako sa udalosti odohrali.

Spravodlivosť býva zobrazovaná ako žena so zaviazanými očami, ktorá drží v jednej ruke meč a v druhej váhy. Mala by byť slepá voči rôznym emóciám, pocitom, či dohadom. Jedine váha dôkazov na miske jej váh by ju mala presvedčiť, či tým mečom sekne, alebo nie.

Preto Vás žiadam Vážený senát, aby ste aj Vy takto rozhodli. Spravodlivo.

Ďakujem.